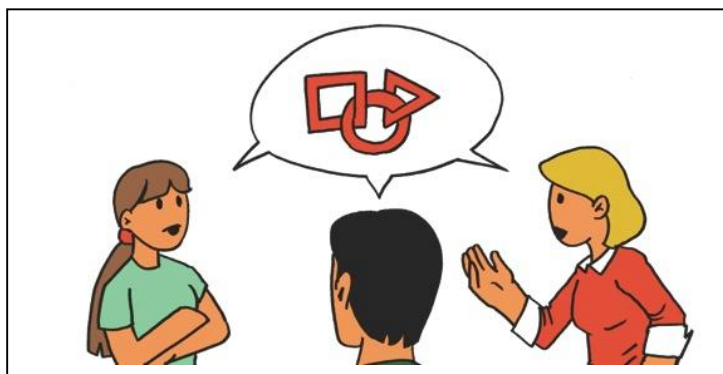

TOLERANCIA

Mint mindig most is azzal kezdem, hogy meghatározom, mit is jelent a szó tolerancia. Latin nyelvből származtatva: felemelni, bírni, kibírni. Eredeti használata hősiességre, egyéni bátorságra utal, a fájdalom elviselése betegség, vagy harci sérülés miatt. A szó szinonimái: türelem, kitartás, a szenvedés elviselésének képessége.

Mai használatban már első sorban türelmesség mások világnézete, vallása, etnikai vagy nemzeti hovatartozása iránt. „A tolerancia a kölcsönös megértés és tisztelet alapja, egyfajta morális parancs. Nem jelenti a másfajta gondolkodással vagy mássággal való egyetértést vagy annak követését. Ez a fajta türelmesség a

máskép gondolkodás elfogadása.”

Továbbá a tolerancia teszi lehetővé a többség és kisebbség, valamint az egyes népcsoportok békés egymás mellett élését. Tartózkodás a hatalom és az erő kifejtésétől – holott módomban állna - mások véleményével szemben.

Műszaki szempontból egy határértéket képvisel minőségileg és mennyiségileg.

Orvosilag azokat a tűrőképességeket és a szervezet ellenálló képességét jelenti, amelyek a külső hatásokra való reagálás.

Egyéb nézetek szerint a kellemetlenségek eltűrése. Elfogadhatatlan körülmények elfogadása megváltoztatás nélkül. Ez szerintem már a túlzott tolerancia, hiszen ezek már negatív hatások az egyénre nézve, amit nem köteles elviselni, sőt maga ellen vét, ha megteszi.

Minőségi különbség van türelmesség és az elviselés, eltűrés között.

A túlzott tolerancia a „ló másik oldala”, amikor a dolgok elfogadása már a saját kárunkra megy. Amikor mindent elviselünk azért, hogy valakinek megfeleljünk magunkkal szemben.

A másik véglet az intolerancia. Bizonyos önös érdekek mentén csak a saját elképzelés a jó, csak a saját vallás, vagy elmélet az egyedül üdvözítő.

A legfontosabb, amely meghatározza a mindennapjainkat az a tolerancia az emberi kapcsolatokban. Alapvető feltétele, hogy bele tudjuk magunkat képzelni a másik ember helyzetébe, hogy milyenek az adottságai, hogy mire van lehetősége. Hogy eltudjuk képzelni, hogy senki sem olyan mint mi, hogy mások kiinduló pontja más, hogy nem ugyanazon a szemüvegen keresztül nézzük a világot. Természetesen engem is el kell, hogy fogadjanak mások, nekem is szükségem van a környezetem toleranciájára.

A tolerancia valamennyire tanulható viselkedési forma, de alapjában véve inkább egy adottság, amellyel az egyén rendelkezik, vagy nem rendelkezik. Már egész fiatal korban is megnyilvánulhat, amikor még nem tudatosan működik. Saját tapasztalatom alapján, emlékszem, hogy családomnak voltak olyan tagjai, akik mások által fekete listán voltak a viselkedésül – egyéniségük – miatt. Nekem ezekkel az emberekkel jó volt a kapcsolatom – kapcsolatom volt velük – és csodálkoztam azon, hogy mások miért közösitik ki őket. És tulajdonképpen én is megkaptam a magamét amiatt, hogy nem álltam be a sorba és nem

szidtam őket. De vállaltam annak a következményét és felelősségét, hogy egy lapra kerülök a kiközösített családtagjaimmal. Ma már tudom, hogy ez a toleranciáról szól, ami alapvető tulajdonságom. Mint asztrológusnak is nagy szükségem van rá, meg kell értenem és el kell fogadnom azt az idegen embert aki eljön hozzám és tanácsot kér az életével kapcsolatban. Nem formálhatok senkit a saját elképzelésem szerint, mindenki egyedi individuum a rá jellemző tulajdonságokkal, hovatartozással és elvi meggyőződéssel.

A toleranciának az ember a legnagyobb hasznát a párkapcsolatban veszi. Az egy légtérben való tartózkodás, a közelség egymás szférájához, a nagyfokú intimitás feltétlen megkívánja mindkét féltől az elfogadást. Ha ez nem így van, akkor az a kapcsolat előbb-utóbb sérül. Ideális esetben a társak között ez közel egyformán működik. Nekem erről szól az élni és élni hagyni elve is.

Bp., 2018.04.13.
Ujvári Csilla